

Coneixement i reconeixement

Czech Virtuosi Chamber Orchestra. Direcció: Petr Vronsky. 19è Festival de Música de la Vila de Llívia. Divendres, 18 d'agost

Després d'un irreprotxable concert de l'Orquestra de Cambra de Moscou, de Constantine Orbelian, arribava a Llívia una formació orquestral txeca que va satisfer el públic assistent. Va ser un protagonisme, però, compartit amb el director del certamen musical, Josep Vinyet. En el transcurs del concert va rebre la medalla Artis Bohemiae Amicis de mans del viceministre de cultura txec, Ilja Racok, amb la presència de l'ambaixador de la república txeca a l'estat espanyol, Milos Lexa. La contribució de Vinyet a la difusió extraordinària de la cultura txeca li ha valgut, de moment, du-

es condecoracions (el 1994 ja va rebre la medalla Antonin Dvorak) i seria de justícia que rebés un homenatge des de casa nostra.

El concert va erigir-se com una veritable festa, en mans d'una formació de cambra que va interpretar, però, un repertori simfònic. Sota la direcció de Petr Vronsky i integrada per una trentena llarga de músics, va ser una meravella escoltar el peculiar equilibri assolit entre les seccions de metall i vent amb una corda no gaire nombrosa, una realitat que va donar com a fruit una força sonora semblant a la de les orquestres històriques i amb la particularitat d'agafar, com aquestes, molt més relleu les veus dels instruments de vent, metall i timpani. Si a aquest interès per poder gaudir de música simfònica amb forces sonores redmes hi afegim l'arquetípic bon fer musical txec s'assoleix un resultat que, en absolut, passa desapercebut. Si en l'obertura de Le Nozze

di Figaro ja vam ser inserits en un territori musical càlid i curull de colors i efectisme, el Concert per a clarinet i orquestra, Op.61 de Frantisek Kramár ens va permetre descobrir una interessantíssima pagina concertant de l'autor bohemí.

El plat fort, però, va arribar amb el Concert per a piano i orquestra en Mi bemoll Major, Op.72 «L'Emperador», de Ludwig van Beethoven (1770-1827). Amb Igor Ardashev com a solista, la lectura va ser plena de dinamisme i de desxiframent actiu per portar a l'oient vers el meravellós acte de recepció d'una forma altament significativa. A la memòria auditiva ens quedara per sempre l'Adagio poco mosso, on va tenir lloc aquella meravellosa vivència d'intuir com aquell món sonor es referia a un altre que implícitament ens conduïa de ple a un altre molt més bell, veritable i bondados. Com un somni d'adolescent.